

3) Gadījumā, ja, ņemot vērā arī iepriekš minētos nosacījumus, nozīme ir reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdim:

Vai preču zīmē ir jāpasludina par spēkā neesošu jau tad, ja nav skaidrs un vairs nevar tikt noskaidrots, vai tā reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī bija ieguvusi atšķirtspēju, to lietojot? Vai arī spēkā neesamības pasludināšanai ir nepieciešams, lai pieteikuma par atzīšanu par spēkā neesošu iesniedzējs pierāda, ka preču zīme reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī nav ieguvusi atšķirtspēju, to lietojot?

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 22. oktobra Direktīva 2008/95/EK, ar ko tuvinā dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV L 299, 25. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (otrā palāta) 2013. gada 20. februāra spriedumu lietā T-241/09 Nikolau/Eiropas Savienības Revīzijas palāta 2013. gada 25. aprīlī iesniedza Kalliopi Nikolau

(Lieta C-220/13 P)

(2013/C 189/19)

Tiesvedības valoda — grieķu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Kalliopi Nikolau (pārstāvis — V. Christianos, dikigoros)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Savienības Revīzijas palāta

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

— atcelt Vispārējās tiesas 2013. gada 20. februāra spriedumu lietā T-241/09 un nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai jauna nolēmuma pieņemšanai;

— piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

— Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējās tiesas 2013. gada 20. februāra spriedumā ir ietverts tāds juridiskais vērtējums, ar kuru acīmredzami tiek pārkāptas Savienības tiesību normas, un lūdz to atcelt.

— Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ Savienības pamattiesību un principu pārkāpuma, Savienības tiesību nepareizas interpretācijas un piemērošanas, kā arī kompetences neesamības dēļ. It īpaši tā ir izvirzījusi šādus pamatus:

— pirmkārt, nevainīguma prezumpcijas pārkāpums;

— otrkārt, lojālas sadarbības ar Luksemburgas *Tribunal d'ar-rondissement* atbilstoši LES 4. panta 3. punktam principa pārkāpums;

— treškārt, kompetences neesamība;

— ceturtkārt, Savienības tiesību nepareiza interpretācija un piemērošana attiecībā uz ārpuslīgumiskās atbildības nosacījumiem, kā arī Revīzijas palātas Lēmumu 99/50.

Prasība, kas celta 2013. gada 25. aprīlī — Koninkrijk der Nederlanden/Eiropas Komisija

(Lieta C-223/13)

(2013/C 189/20)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Koninkrijk der Nederlanden (pārstāvji — M. K. Bulterman un J. Langer)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

— galvenokārt, atcelt Komisijas 2013. gada 1. februāra Regulu (ES) Nr. 93/2013, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā attiecībā uz īpašnieka apdzīvotā mājokļa cenu indeksu noteikšanu piemērot Padomes Regulu (EK) Nr. 2494/95 par saskaņotajiem patēriņa cenu indeksiem (OV L 33, 14. lpp.), ciktāl Regulas Nr. 93/2003 4. panta 1. punkts nav nodalāms no pārējiem noteikumiem;

— pakārtoti, atcelt Regulas Nr. 93/2013 4. panta 1. punktu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pirmais pamats:

Regulas Nr. 2494/95 (¹) 5. panta 3. punkta vai attiecīgi Tiesas judikatūras pārkāpums, jo atbilstoši Regulas Nr. 93/2013 4. panta 1. punktam kā iestāde, kas izdod juridiski saistošu rokasgrāmatu ir noteikts *Eurostat*, nevis Komisija kā ES iestāde.

Otrais pamats:

LESD 338. panta 1. punkta pārkāpums, jo Regulas Nr. 93/2013 4. panta 1. punktā statistikas informācijas apkopošanai tiek izmantota rokasgrāmata un nevis LESD 288. pantā norādītie juridiskie instrumenti.

Trešais pamats:

Regulas Nr. 2494/95 5. panta 3. punkta un 14. panta 3. punkta, skatīta kopā ar Lēmuma 1999/468 (2) 5.a pantu, pārkāpums, Regulas Nr. 93/2013 4. panta 1. punktā paredzot citu procedūru, nevis Regulā Nr. 2494/95 prasīto regulējuma procedūra ar vēlāku pārbaudi.

Ceturtais prasības pamats:

LESD 290. un 291. panta, skatītu kopā ar Regulu Nr. 182/2011 (3), pārkāpums, rokasgrāmatas izdošanai un izstrādei neparedzot LESD 290. pantā noteikto vai vienu no Regulā Nr. 182/2011 noteiktajām procedūrām.

(1) OV 1995, L 257, 1. lpp.

(2) Padomes 1999. gada 28. jūnija Lēmums, ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību (OV L 184, 23. lpp.).

(3) Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 16. februāra Regula (ES) Nr. 182/2011, ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 13. lpp.).

**Prasība, kas celta 2013. gada 29. aprīlī — Eiropas Komisija/
Igaunijas Republika**

(Lieta C-240/13)

(2013/C 189/21)

Tiesvedības valoda — igauņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — O. Beynet, M. Heller un L. Naaber-Kivisoo)

Atbildētāja: Igaunijas Republika

Komisijas prasījumi:

— atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai transponētu Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 13. jūlija Direktīvas 2009/72/EK (1) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/54/EK atcelšanu 2. panta 21. punktu, 9. panta 5., 7. un 12. punktu, 10. panta 5. punktu, 11. panta 1. punkta pirmo teikumu, 11. panta 5. punkta a) un b) apakšpunktu, 16. panta 2. un 3. punktu, 26. panta 2. punkta c) apakšpunkta otro, ceturto un

piekto teikumu, 36. pantu, 37. panta 1. punkta e), f), i), k) un p) apakšpunktu, 37. panta 8. punktu, 37. panta 10. punkta otro teikumu, 38. panta 3. punktu, 40. panta 3. punktu, kā arī I pielikuma 1. punkta a) apakšpunkta piekto ievilkumu un I pielikuma 1. punkta d), f), i) un j) apakšpunktu, vai katrā ziņā nedarot šos aktus zināmus Komisijai, Igaunijas Republika nav izpildījusi minētās direktīvas 49. panta 1. punktā paredzētos pienākumus;

— noteikt kavējuma naudu EUR 5 068,80 dienā, kas saskaņā ar LESD 260. panta 3. punktu Igaunijas Republikai, sākot no dienas, kad Eiropas Savienības Tiesa ir pasludinājusi spriedumu, ir jāmaksā tāpēc, ka tā nav izpildījusi pienākumu paziņot par direktīvas transponēšanas pasākumiem;

— piespriest Igaunijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Direktīvas transponēšanas termiņš beidzās 2011. gada 3. martā.

(1) OV L 211, 55. lpp.

**Prasība, kas celta 2013. gada 29. aprīlī — Eiropas Komisija/
Igaunijas Republika**

(Lieta C-241/13)

(2013/C 189/22)

Tiesvedības valoda — igauņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — O. Beynet, M. Heller un L. Naaber-Kivisoo)

Atbildētāja: Igaunijas Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai transponētu Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 13. jūlija Direktīvas 2009/73/EK (1) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/54/EK atcelšanu 2. panta 10., 20. un 22. punktu, 3. panta 3. un 4. punktu, 7. panta 3. punktu, 9. panta 5., 7. un 12. punktu, 10. panta 5. punktu, 11. panta 5. punkta a) un b) apakšpunktu, 12. pantu, 13. pantu, 15. pantu, 16. pantu, 26. panta 2. punkta b) apakšpunktu, 26. panta 2. punkta c) apakšpunkta otro, ceturto un piekto teikumu, 26. panta 2. punkta d)